

waaiering en sierlijke gordijning, in loszinnige zwaaiing, als lichtelijk opgeheven door het zonnelicht heen zich naar buiten de omloovering van de boomen te dringen schijnt.

Het zonlicht lijkt soms door de bladeren zevend steeds verder doortredingen en andere loovergestalten op te nemen en te doen zweven, zoodat over den feestelijk groenen, soms roetig zwart beteekenden vloer van overal de boomen hun festoenen uithangen, of te zweven houden met een ongeduldig, vlinderachtig beweeg der bladeren, wier samenleving soms als luchters te branden en dan weer buiten het zonnelicht rondom de stam als in nevel vervaagd en verteederd te zwerven lijkt.

En terwijl gaan de gave, de gladgehouden takken der beuken op, soms zich moeizaam opwerkend van de vrachten loof, die af en toe zwaarvallig den tak naar beneden te trekken trachten. Maar in moeë bogen dan of in koene klimming, in moedwillig uit den band springen, reiken de takken t'allen zijden uit tot een schoone kruinverbreding, een uitwaaiering van loof als een wijde bekroning.

En de bundels zonnestrallen in hun hittig gouden schijn vol gulden splinterbeving, schieten met geweld door bladergewaden en festoenen en kleuren het loof goudgroen en lichtgoud.

Er staan ook berken, melkwitte met zwart geribbelde stammen, in hun groei wat achterwaarts leunend tegen de lucht en van de bevallig-triestig neerhangende takken bewegen de gelige blaadjes in den wind als uitgestrooide gouden munten, of door de zonnestraling geraakt, kijkt de overhang van het loof op gouden panters, wier gulden schubben glinsterglimmen in het zonnelicht.

Ook zare beuken staan hier van een wijde, hechte basis, hun loof opstuwend in volheid en dichtheid als bergen en huizen, de loovers wel gemetseld aan elkander, met wel sommige als uitvliegers, als deserteurs, maar het geheel gaat massief omhoog.

En van den grond rijzen heesters, ten voeten uit bekleed met loof, dat zich sluierachtig gebaart naar den ranken tak – als het schoone lijf en gebaar eener vrouw, die pas ontstaan is uit een slaap of diepen droom – en zijn bladerenkleed zoo sierlijk-weemoedig, zoo gul-overladen gebaren doet naar zijn gelief. . . .¹

¹ Op dit punt eindigde de nagelaten tekst van de Auteur.